

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **E. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2014, č. j. 44 A 28/2014 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyni **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení výroku I. shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č. j. OAM-102/LE-BE03-PS-2014, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2.] Rozhodnutím žalovaného byla žalobkyni podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové až do vycestování, maximálně však do 26. 9. 2014.

II. Obsah kasační stížnosti

[3.] Stěžovatel výrok I. rozsudku krajského soudu napadá z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“].

[4.] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud odmítl výklad judikatury Nejvyššího správního soudu ze strany stěžovatele a dospěl k závěru, že uložení maximální doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců musí být ze strany správního orgánu výslovně odůvodněno.

[5.] Rozsudek krajského soudu stěžovatel shledává nezákonný, odporující nejnovější judikatuře Nejvyššího správního soudu a nerespektující zásady přezkumu správního uvážení.

[6.] Stěžovatel má za to, že postupoval plně v souladu se zákonem, a to s ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, dle něhož: „*Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dnů, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*“

[7.] Stěžovatel lhůtu zakotvenou v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu plně respektoval a uložil žalobkyni povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu, kterou mu zákon o azylu umožňuje. Krajský soud svůj závěr opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, z něž dovodil, že správní orgán musí podrobně a výslovně odůvodnit svůj závěr o aplikaci maximální lhůty 120 dnů. Uvedený rozsudek však byl dle stěžovatele vyložen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, tedy před vydáním nyní napadeného rozsudku a ve složení, kdy předsedou senátu byl stejný soudce jako v rozsudku č. j. 3 Azs 24/2016 – 42, způsobem zcela odlišným, než jak uvádí krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku.

[8.] Podle stěžovatele Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ve věci sp. zn. 6 Azs 33/2014 jasně vyložil právní větu rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, tak, že je možno cizinci uložit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na maximální dobu, již zákon výslovně stanoví (120 dnů). Dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu má ale správní orgán možnost správního uvážení stanovit dobu kratší. Právě rozhodnutí o stanovení kratší než zákonné doby musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. Výklad správního uvážení správního orgánu ze strany Nejvyššího správního soudu je tedy zřejmý a odporuje závěrům krajského soudu o povinnosti v rozhodnutí podrobně odůvodnit použití maximální, zákonem výslovně zakotvené lhůty. O přezkoumatelné správní uvážení by se dle stěžovatele jednalo pouze v případě, pokud by správní orgán využil svého diskrečního oprávnění a stanovil příslušnou dobu kratší, než je zákonem zakotvených 120 dnů. V takovém případě by nepochybně musel přezkoumatelným způsobem svůj závěr výslovně odůvodnit.

[9.] Vzhledem k tomu, že ve správním rozhodnutí stěžovatele je obsaženo stejné odůvodnění stanovení maximální doby povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení pro zajištění cizinců jako ve správním rozhodnutí, které Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ve věci sp. zn. 6 Azs 33/2004 označil za zcela zákonné, je stěžovatel přesvědčen o nedůvodnosti zrušení svého rozhodnutí. Argument: „*vzhledem k výše uvedenému*“, použitý stěžovatelem při odůvodnění stanovení doby, po kterou je žalobkyně povinna setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, označil Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí za zcela řádné: „*Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“).*“ V podrobnostech odkazuje stěžovatel na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 33/2014, s nímž je kasační stížností napadený rozsudek v diametrálním rozporu.

pokračování

[10.] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti

[11.] Žalobkyně se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12.] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13.] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14.] Kasační stížnost zdejší soud důvodnou neshledal.

[15.] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného krajským soudem z důvodu rozporu závěrů vyjádřených v napadeném rozsudku se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45.

[16.] V řízení před krajským soudem byla spornou otázkou, zda je správní orgán v řízení o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, povinen odůvodnit uložení maximální zákonné délky trvání uvedené povinnosti, či zda je povinen odůvodnit pouze kratší, nikoliv maximální dobu zajištění cizince.

[17.] Krajský soud v posuzované věci dospěl k závěru, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V daném případě sice podle krajského soudu je z napadeného rozhodnutí seznatelné, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, mezi těmito okolnostmi však není žádná, která by mohla odůvodňovat potřebu setrvání žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí např. neplyne, že by žalobkyně neměla platné cestovní doklady, které by bylo třeba zdlouhavým procesem obstarávat, a z odůvodnění rozhodnutí nejsou patrné ani jiné okolnosti, na základě nichž by bylo možné usuzovat, že realizace návratu žalobkyně vyžaduje její setrvání v zařízení pro zajištění cizinců po celou (maximální) dobu.

[18.] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, dospěl k závěru o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, zejména rozhodne-li se správní orgán uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky povinnosti dovedl Nejvyšší správní soud i z toho, že se jedná o zásah

do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[19.] Výše uvedený závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 3 Azs 24/2013 nebyl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, překonán ani vyvrácen, či blíže vyložen, jak nesprávně dovozuje stěžovatel ve své kasační námitce.

[20.] Zdejší soud proto nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatele, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 33/2014 – 45 vyložil právní větu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 – 42 tak, že dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu má správní orgán možnost správního uvážení stanovit dobu kratší než maximální a právě „jen“ rozhodnutí o stanovení kratší než zákonné doby musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. Takový závěr totiž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Azs 33/2014 neobsahuje, když rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v této věci soud neshledal nepřezkoumatelným z důvodu, že „žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil dostatečně a v souladu s požadavky, které na jeho rozhodnutí klade shora uvedená judikatura (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013 – 42 – pozn. NSS) a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný ponkázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“).“

[21.] Nejvyšší správní soud se tak v rozhodnutí ve věci sp. zn. 6 Azs 33/2014 neodklonil od závěru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 – 42 ohledně nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, zejména rozhodne-li se správní orgán uložit zákonné maximum, ale pouze v daném konkrétním případě shledal odůvodnění rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti případu (včetně absence platných dokladů) dostatečným.

[22.] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, že ve správním rozhodnutí je obsaženo stejné odůvodnění stanovení maximální doby povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení pro zajištění cizinců jako v rozhodnutí, které Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 6 Azs 33/2004 označil za zákonné, a to právě s ohledem na odlišné konkrétní a specifické okolnosti obou posuzovaných případů, včetně absence platných dokladů ve věci přezkoumávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 33/2004. Argument „vzhledem k výše uvedenému“ v nyní projednávané věci neshledal krajský soud s ohledem na konkrétní okolnosti případu za dostatečný. Závěr krajského soudu, že „v daném případě je sice z napadeného rozhodnutí seznatelné, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobkyně setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, mezi těmito okolnostmi však není žádná, která by mohla odůvodňovat potřebu setrvání žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu“, stěžovatel kasační stížností nenapadl, proto se uvedenou otázkou Nejvyšší správní soud nezabýval.

V. Závěr

[23.] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

pokračování

[24.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobkyni dle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu